

Copyright © 2014 by Ann Cleeves

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2020 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLEEVES, ANN

Aer rarefiat / Ann Cleeves ; trad. din lb. engleză de Mihnea Arion. -

București : Crime Scene Press, 2020

ISBN 978-606-8959-53-5

1. Arion, Mihnea (trad.)

821.111

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: octombrie 2020

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ann Cleeves

Aer rarefiat

traducere din limba engleză
de Mihnea Arion

CRIME SCENE PRESS
2020

Ann Cleeves este considerată noua Agatha Christie a literaturii britanice. S-a născut în 1954 și a copilărit în partea de vest a Angliei, în Herefordshire și apoi în North Devon.

După ce a renunțat la facultate, a avut o serie de *job*-uri ocazionale dintre cele mai diverse: asistent social pentru copii, bucătar la un centru de observare a păsărilor, ajutor de salvamar și ofițer pentru eliberarea condiționată. S-a căsătorit cu Tim Cleeves, un cunoscut ornitolog și, când acesta a primit un post pe micuța insulă Hilbre, aflată în estuarul Dee, unde ei doi erau singurii locuitori, s-a apucat de scris.

Au urmat mai multe romane (peste douăzeci), publicate începând cu 1986, care au fost traduse în peste 20 de limbi până în prezent.

Cele două serii de succes ale lui Ann Cleeves au fost transpuse în două seriale TV realizate de ITV (după cărțile care o au drept protagonistă pe Vera Stanhope) și respectiv BBC (după volumele din seria *Shetland*). Serialul *Vera* a fost deja difuzat în peste 30 de țări, printre care Australia, S.U.A., Germania, Cehia, Polonia, Japonia, Canada, Suedia etc.

În 2006 Ann Cleeves a primit premiul *Duncan Lawrie Dagger*, acordat de către *Crime Writers' Association* (CWA) pentru volumul *Negru de corb* (*Raven Black*), primul din seria *Shetland*.

Anul 2014 a reprezentat pentru autoare una dintre cele mai bune perioade literare, succesul celor două seriale TV atrăgând după sine vânzări excepționale ale tuturor romanelor sale.

În 2017, Ann Cleeves a fost distinsă cu Premiul *Diamond Dagger* pentru întreaga carieră, acordat de aceeași *Crime Writers' Association*.

Capitolul I

Muzica începu. Un acord cântat la vioară și acordeon, o clipă de tăcere și nemișcare în care scena se fixă în mintea lui Polly precum o fotografie. Apoi, în centrul comunitar de la Meoness începu zbenguiala. Polly petrecuse treisprezece ore pe feribotul de noapte dintre Aberdeen și Lerwick, iar atunci când pășise din nou pe uscat avusese senzația că pământul se mișcă. Acum avea parte de o altă iluzie. Muzica părea să reverbereze din pereți și po-dea, parcă împingându-i pe toți către centrul sălii și ridicându-i în aer. Până și decorațiunile făcute în casă și baloanele legate de grinzi păreau să danseze. Ritmul muzicii făcea lumea să bată din picior și să dea din cap. Copiii îmbrăcați de sărbătoare aplaudau, iar rudele în vârstă se ridicau cu greu de pe scaune ca să li se alăture. O mamă tânără își sălta copilul pe genunchi. Lowrie o luă de mână pe noua lui mireasă, Caroline, și o duse pe ringul de dans ca să le-o arate din nou rudelor.

Așa era la *hamefarin*¹. Lowrie era din Shetland, iar după ce-i făcuse curte ani buni, Caroline îl convinsese – sau îl forțase – în cele din urmă să se însoare cu ea. Adevărata nuntă avusese loc în apropiere de casa lui Caroline, în Kent, iar cele mai bune două prietene ale ei o urmaseră în Unst, cea mai nordică insulă din

¹ Festivitate tradițională organizată cu ocazia întoarcerii acasă a unor membri ai comunității. (n. red.)

ReShetland, ca să termine acolo petrecerea. Își luaseră și bărbații cu ele.

– Nu-i așa că arată splendid?

Vorbise Eleanor, care stătea pe vine lângă scaunul lui Polly.

Cele două o cunoșteau pe Caroline din facultate; pentru ele era vocea rațiunii și camarada lor. Îi fuseseră domnișoare de onoare în Kent și acum erau îmbrăcate din nou în rochiile de mătase crem pe care le aleseseră împreună la Londra. Se duseseră în nord ca să participe la *hamefarin*. O urmaseră pe Caroline prin sală pentru marșul miresei și acum îi admirau din nou eleganța, postura și rochia din cale-afară de scumpă.

– Asta-și dorea de când a pus ochii pe Lowrie în prima săptămână de acomodare din facultate, continuă Eleanor. Era clar de pe-atunci că o să obțină ce vrea. Caroline a noastră e o fată tare hotărâtă.

– Pe Lowrie nu prea pare să-l deranjeze. De când s-au căsătorit e tot numai un zâmbet.

Eleanor râse.

– Nu-i așa că-i grozav?

Polly se gândi că n-o mai văzuse pe Eleanor așa de veselă de luni bune.

– Grozav de tot.

Polly rareori se simțea în largul ei la astfel de evenimente, însă își dădu seama că în seara aceea se distra destul de bine. Îi întoarse zâmbetul prietenei ei și simți o clipă de apropiere, de afecțiune. De când îi muriseră părinții, ele fuseseră singura ei familie. Apoi hotărî că devenise sentimentală din cauza băuturii.

– În curând o să vină și mâncarea.

Eleanor era nevoită să strige ca să se facă auzită peste zgomotul formației. Era roșie la față și ochii îi străluceau de parcă ar fi avut febră.

– Prietenii mirilor trebuie să ajute să pună masa. Așa cere tradiția.

Muzica se opri, iar invitații bătură din palme și râseră. Marcus, iubitul lui Polly, dansase cu mama lui Lowrie. Dansase cu vioiciune, chiar dacă nu prea respectase pașii. Veni la ei tot în cadența muzicii, aproape țopăind.

– E vremea cinei, îi spuse Eleanor. Trebuie să ne ajuți să scoatem mesele. Ian s-a apucat deja de treabă. Venim și noi îndată ca să-i servim pe invitați.

Marcus o sărută pe Polly pe cap și dispăru. Polly era mândră că nu-l întrebese dacă se distra. Deja își făcea griji pentru relația lor și își dădea seama că nevoia ei de a fi liniștită începea să-l irite.

Bărbații aranjaseră mai multe mese și bănci într-o cameră mai mică, iar prietenii lui Lowrie împărțeau câni de supă invitaților care așteptau. Eleanor și Polly luară fiecare câte o tavă. Eleanor se distra de minune. Cocheta, flirta cu bărbații mai în vârstă și se hrănea cu atenția pe care o primea. Apoi fură aduse turte prăjite și platouri cu carne de oaie și vită sărată. *Turte și carne*, așa îi spusese Lowrie. Polly era vegetariană și mormanele de carne din farfuriile pe care le aducea de la bucătărie îi creau o ușoară senzație de greață. Avea impresia că se află altundeva. Poate din cauză că stătuse pe feribot treisprezece ore cu o noapte în urmă și apoi își petrecuse toată ziua pe afară. Sau din cauza luminii ciudate de după-amiază. Sau pentru că Eleanor se purta ca o maniacă. Polly sorbi niște ceai și ciuguli dintr-o felie din tortul de nuntă. I se părea că încă mai simte ruliul vaporului sub picioare.

Când se termină cina, ea și Marcus ajutară să debaraseze mesele, după care formația începu din nou să cânte și, în ciuda protestelor ei, fu cooptată la un dans în opt. Se pomeni în mijlocul cercului, învărtită și trecută de la un bărbat la altul. Tatăl lui Lowrie era partenerul ei. Bărbatul o strângea în brațe și forța mișcării aproape că o făcea să zboare. Lui Polly i se păruse că e

în vârstă și nu se așteptase să fie atât de puternic. Preț de o clipă simți o dorință sexuală uimitor de puternică. Când se opri muzica, își dădu seama că tremura. Era din cauza efortului fizic și a tulburării. Nu se vedea nici urmă de Eleanor sau de Marcus, iar Polly ieși să ia o gură de aer.

Probabil că era aproape ora unsprezece noaptea, însă era încă lumină. Lowrie spunea că în Shetland fenomenul se numea *simmer dim*, amurgul de vară. Atât de în nord nu se întuneca niciodată cu adevărat în iunie, iar acum țărnul era pe de-a-ntregul cenușiu și argintiu. Munca lui Polly era să analizeze basmele populare și acum înțelegea de ce localnicii din Shetland ajunseseră să născocască *trowes*, spiridușii cu puteri magice. Probabil erau rezultatul diferențelor frapante dintre anotimpuri și al luminii ciudate. Îi trecu prin minte că ar putea scrie un articol despre asta. Poate că specialiștii scandinavi erau interesați de subiect.

Din sala din spatele ei se auzeau sunetele formației care încheia un alt cântec, râsete și clinchetul vaselor spălate în bucătărie. Pe plaja de jos stătea un cuplu care fuma. Polly le întrezărea doar siluetele. Apoi pe mal apăru de nicăieri o fetiță. Era îmbrăcată în alb, iar lumina slabă o făcea să pară că strălucește. Rochia pe care o purta avea talie înaltă și era căptușită cu dantelă, iar în păr avea panglici albe. Întinse brațele ca să-și ridice rochia și țopăi pe nisip, dansând pe muzica din mintea ei. În vreme ce Polly o privea, fata se întoarse spre ea și făcu o plecăciune foarte solemnă. Polly rămase pe loc și bătu din palme.

Privi în jur ca să vadă dacă mai era vreun adult care să o supravegheze. Nu o observase pe fetiță mai devreme, la petrecere, însă probabil că venise acolo cu părinții ei. Dar când se uită din nou înspre mal, fetița dispăruse, iar în urma ei nu mai rămăsese decât reflexia strălucitoare a lunii în apă.

Capitolul II

După ce se termină petrecerea, nu izbutiră să adoarmă. Caroline și Lowrie se furișaseră înapoi la casa părinților lui. Polly, Eleanor și partenerii lor închiriaseră o casă de vacanță numită Sletts la care se putea ajunge pe jos de la centrul comunitar Meoness, iar acum cei patru stăteau afară, pe scaune albe de lemn, și priveau cum se retrage apa. În fundal nu se mai auzea nimic în afară de zgomotul mării și de conversația lor potolită. Doar din când în când se mai auzea pleoscăitul vinului turnat în paharele mari. Polly simți cum o cuprinde din nou amețeala și se gândi iarăși că băuse prea mult. Se întoarse către prietenii ei și își dădu seama că erau în toiul unei discuții.

– L-ați văzut pe copilașul verișoarei lui Lowrie?

Invidia din glasul lui Eleanor era evidentă.

– Micuța Vaila. Are doar o lună.

Eleanor avea treizeci și șase de ani și își dorea cu disperare să aibă un copil. Pierduse o sarcină, iar copilul ar fi trebuit să fie fată. Niciunul dintre ei nu știa ce să zică. Se lăsă o tăcere prelungă.

– Am văzut ceva tare ciudat când ați ieșit cu toții la plimbare după-amiază, continuă Eleanor, hotărând evident să schimbe subiectul.

Poate că înțelegea că discuțiile despre bebeluși nu-i făceau să se simtă în largul lor.

– Pe plajă era o fetiță care dansa. Era îmbrăcată toată în alb. Purta un soi de rochie festivă de modă veche. Mi s-a părut că era cam mică să fie singură, însă când m-am dus să vorbesc cu ea a dispărut pur și simplu.

– Ce tot spui acolo?

Tonul lui Ian, soțul ei, era glumeț, dar nu sarcastic.

– Doar nu crezi că ai văzut o fantomă?

Polly nu spuse nimic. Își aduse aminte de fata pe care o văzuse dansând pe nisip.

– Nu sunt sigură, zise Eleanor. Într-un asemenea loc nu-mi e greu să cred în fantome. E atâta istorie palpabilă aici! O parte din cercetările pe care le-am făcut pentru Bright Star sunt foarte convingătoare. Serios, am impresia că mulți dintre cei cu care am vorbit chiar cred că au avut parte de o întâlnire cu supranaturalul.

– Pun pariu că-s toți niște ciudați.

– Nu! Sunt oameni obișnuiți care au avut parte de experiențe ieșite din comun!

– Acum ești în vacanță, spuse Ian. Nu trebuie să te gândești nici la muncă, nici la companie și nici la proiect. O să te îmbolnăvești iarăși. Mai bine relaxează-te și uită de asta.

Ceilalți râseră fără tragere de inimă, sperând că momentul stânjenitor se încheiase și puteau să-și continue seara în tihnă.

Polly realizează că Ian acceptase să vină în Shetland numai fiindcă erau și ea și Marcus acolo. Nu prea putea să stea singur cu soția lui, chiar dacă în ultimele două luni depresia părea să-i mai fi trecut. După sarcina pierdută crezuse că Eleanor o s-o ia razna, că o să rămână fără ea. Polly nici nu știa dacă el își dorise, măcar, un copil. Poate că doar o voia pe Eleanor cea de odinioară, așa cum era când se cunoscuseră. Stilată și frivolă, plină de glume și energică. Amuzantă.

Eleanor se făcu roșie la față. Băuse încă de la începutul serii. Lucra în televiziune și de obicei ținea la băutură, dar în seara aceea părea amețită.

– Poate credeți că iar o iau razna, că ar trebui să mă întorc la balamuc.

Femeia privi către mare.

– Sau poate credeți că inventez. Ca să am parte de atenție.

Se lăsă din nou tăcerea. Preț de o clipă Polly se simți tentată să vorbească, să spună că, la rândul ei, văzuse un copil îmbrăcat în alb care dansa pe plajă, însă tăcu. Parcă ar fi trădat-o.

– Numai atunci când zici că ai văzut duhuri din lumea de dincolo.

Ian vorbise cu nepăsare. Era sunetist. Un fel de tocilar. Era clar că întreaga conversație i se părea ridicolă și că se simțea stingher, în afara zonei lui de confort.

Mai mult de-atât nu avea să se întunece, iar ceața începea să se ridice din mare, estompând lumina rămasă. Polly tremură. Purta o jachetă căptușită, însă era frig.

– Ar trebui să intrăm, spuse ea. Eu m-aș culca.

– Tu mă crezi, nu-i așa, Pol?

Eleanor fusese o frumusețe în vremurile studenției, într-un fel matur, voluptuos, care o făcuse pe Polly să pară un copil șters, subnutrit. Ian se aplecă și aprinse o lumânare groasă și albă de pe masă. Flacăra tremură și Polly văzu cearcănele prietenei ei. Îi observă stresul și un soi de disperare. Femeia purta o pelerină de seară, neagră, teatrală, peste rochia de domnișoară de onoare.

– Când m-am trezit după-amiază era o fetiță chiar aici, în fața casei. Când erați toți la plimbare. Pe urmă a dispărut. Pur și simplu parcă a intrat în mare..

– Sigur că te cred.

Polly voia să-și arate susținerea pentru Eleanor, să o oprească din a vorbi despre copii și a se face de râs. Tăcu pentru o clipă.

— Cred că am văzut-o și eu, când am plecat din sală ca să iau o gură de aer, imediat după cină. Se juca pe plajă. Însă nu mi s-a părut că era o fantomă. Doar o fetiță de-a locului care se costumase pentru petrecere, iar în după-amiaza asta probabil că a fugit acasă.

Polly nu le mai zise spuse că și fetița pe care o văzuse ea în timpul petrecerii de *hamefarin'* dispăruse în fracțiunea de secundă cât întorsese privirea. Asta i-ar fi dat apă la moară lui Eleanor, iar ea și-o dorea pe prietena ei de odinioară înapoi. Își dorea din nou sentimentul de apropiere pe care-l avuseseră, râsetele și veselia.

Se ridică și duse paharele în casă. Bărbații o urmară. Se întrebă ce părere avea Marcus despre toate astea. El era noul partener al lui Polly – destul de nou, în orice caz – și ea încă se minuna că formau un cuplu. Se simțea ca o adolescentă impresionabilă când se gândea la el. Acceptase pe dată invitația la petrecere atunci când ea îl întrebase, ezitant, dacă voia s-o însoțească.

– Insulele Shetland în miez de vară? Normal, răspunsese el, afișând zâmbetul larg, de școlar, care o atrăsese pe Polly de la bun început. Și, dacă tot mergem în nord, unde altundeva să mergem mai bine decât în Unst? Cel mai nordic punct din Marea Britanie.

Pentru el, viața părea alcătuită numai din experiențe noi.

Polly observă prin geamul de la bucătărie că Eleanor era încă afară. Ceața ajunsese până la casă și imaginea era neclară. Eleanor parcă ar fi fost de gheață și s-ar fi topit încet-încet. Polly merse până în prag și o strigă.

– Hai, dragă. O să mori de frig.

Eleanor făcu semn cu mâna.

– Mai lasă-mă câteva minute. Vin și eu curând.

Stinse lumânarea.

În timp ce se întorcea ca să meargă în cameră, lui Polly i se păru că vede o siluetă albă dansând pe mal.

Capitolul III

Jimmy Perez o conduse pe Cassie în josul dealului, spre școala din Ravenswick. Uneori o lăsa să meargă singură, dar când făcea asta o supraveghea din casă până intra în clădire, urmărind căciula roșie din Fair Isle pe care o cususe mama lui și pe care Cassie o purta indiferent de vreme. Era paranoic pentru că se simțea vinovat și pentru că fetița nu era copilul lui. I se spusese să aibă grijă de ea și privea datorită drept o onoare și o povară.

Lucra pe tura de noapte, așa că se întoarse agale spre capela transformată în locuință care fusese căminul lui Fran și se gândi iarăși că ar trebui să facă ceva în legătura cu casa din Lerwick. Nu era convins că putea să se hotărască să o vândă, iar pe lângă asta avea impresia că reprezenta un soi de plasă de siguranță pentru Cassie, în caz că lui i s-ar fi întâmplat ceva. Tatăl ei natural părea să aibă mereu bani, însă Perez îl considera iresponsabil. Locuința din Lerwick urma să-i fie de-ajuns lui Cassie pe timpul facultății, sau poate urma s-o folosească drept avans pentru prima ei casă. Imobilele de la oraș erau mai scumpe decât cele de la țară. Dar i se părea cumplit că locul era gol în condițiile în care lumea avea nevoie de un acoperiș deasupra capului și, cum nu locuia nimeni acolo, în curând avea să se deterioreze. Se hotărî să consulte o agenție de imobiliare de pe drum înainte să ajungă la birou și să pornească demersurile pentru a o închiria. În urmă cu un an, după moartea lui Fran, astfel de mici sarcini i se păruseră imposibil

Responde realizat și simți o undă de mândrie fiindcă acum era în stare să se gândească la asta.

Tocmai deschidea ușa când începu să sune telefonul. Era Sandy Wilson, colegul lui. Abia în ultima vreme începuse Perez să-l considere un coleg – până atunci îl privise doar ca pe un băiat care trebuia dădăcit și protejat.

– În Unst a dispărut o femeie.

Nici acum, din câte se părea, Sandy nu era capabil să dea amănunte fără să i le ceară.

– Cine?

În urmă cu două luni, Perez s-ar fi enervat și și-ar fi manifestat iritarea. Încă mai era irascibil. Noaptea târziu, când nu putea să doarmă, când îl răscoleau tristețea și vinovăția, ura lumea întreagă, însă când îi făcea micul dejun lui Cassie trebuia să se comporte normal. Și, la fel ca toate celelalte, normalitatea era ceva ce se putea exersa.

– O turistă. Eleanor Longstaff. Treizeci și sase de ani, locuia în Battersea.

Sandy făcu o pauză.

– Adică la Londra. Stătea la o casă de vacanță din Meones cu soțul ei și încă un cuplu. Fuseseră la petrecerea de *hamefarin'* a lui Lowrie Malcolmson, apoi s-au întors la cazare pe la miezul nopții ca să mai bea puțin. Ceilalți au lăsat-o pe Eleanor afară când s-au dus la culcare, iar când s-au trezit azi-dimineață nu mai era. Dispăruse fără urmă.

Perez cumpăni câteva clipe.

– Soțul ei n-a băgat de seamă că n-a venit în pat?

– Am întrebat deja asta.

Sandy avea o parte sensibilă – avea mereu impresia că e criticat.

– Dormea dus. Și, așa cum ți-am zis, băuseră cu toții.

– E posibil să fi dormit în altă cameră?

Caz în care n-ar fi fost niciun motiv de panică. Chiar dacă n-o găseau pe Eleanor în Unst, feriboturile porniseră deja la ora asta. Poate că simțise pur și simplu nevoia să stea singură, sau peisajul sălbatic nu fusese pe placul ei și dăduse o fugă înapoi în oraș. Poate că se certase cu soțul ei. Însă dacă dispăruse noaptea târziu nu se punea problema de feriboturi. Nu exista cale de scăpare de pe cea mai nordică insulă din Marea Britanie. Dimineața devreme, o femeie beată se putea îndepărta de drum ca apoi să se rătăcească pe dealuri. Lumina ciudată a amurgului de vară putea să-ți inducă halucinații.

– Nu știu ce să zic, spuse Sandy. Am vorbit cu soțul ei, Ian. Mi-a zis că nu era în apele ei în ultima vreme. Era deprimată. O sarcină pierdută, sau ceva de genul ăsta.

– Crede că e posibil să se fi sinucis?

– Nu a spus-o, însă cred că s-a gândit la asta. Părea neliniștit. Voia să venim imediat.

Sandy făcu o pauză.

– I-am zis că venim cât de repede putem. E teritoriul lui Mary Lomax, dar ea e plecată în sud, așa că am rugat paza de coastă să înceapă căutările. Am făcut bine?

– Perfect.

Perez se gândea că era o zi frumoasă și senină, numai bună să meargă în Insulele din Nord.

– Cumpără bilete pentru feriboturi. Te iau eu din Lerwick cu mașina.

*

Feribotul era deja la Toft când ajunseră, iar mașina lor era a doua de la coada celor cu bilete plătite în avans, așa că li se făcu semn să urce la bord aproape imediat. Băură câte o cafea groaznică